

Ca la Roseta

La façana de Ca la Roseta és de reduïdes dimensions. Sota el porxo encabironat, la porta forana, una finestra i una fornícula amb la imatge de Sant Antoni Abat. Tot ben a prop del portal que du el nom del Sant.

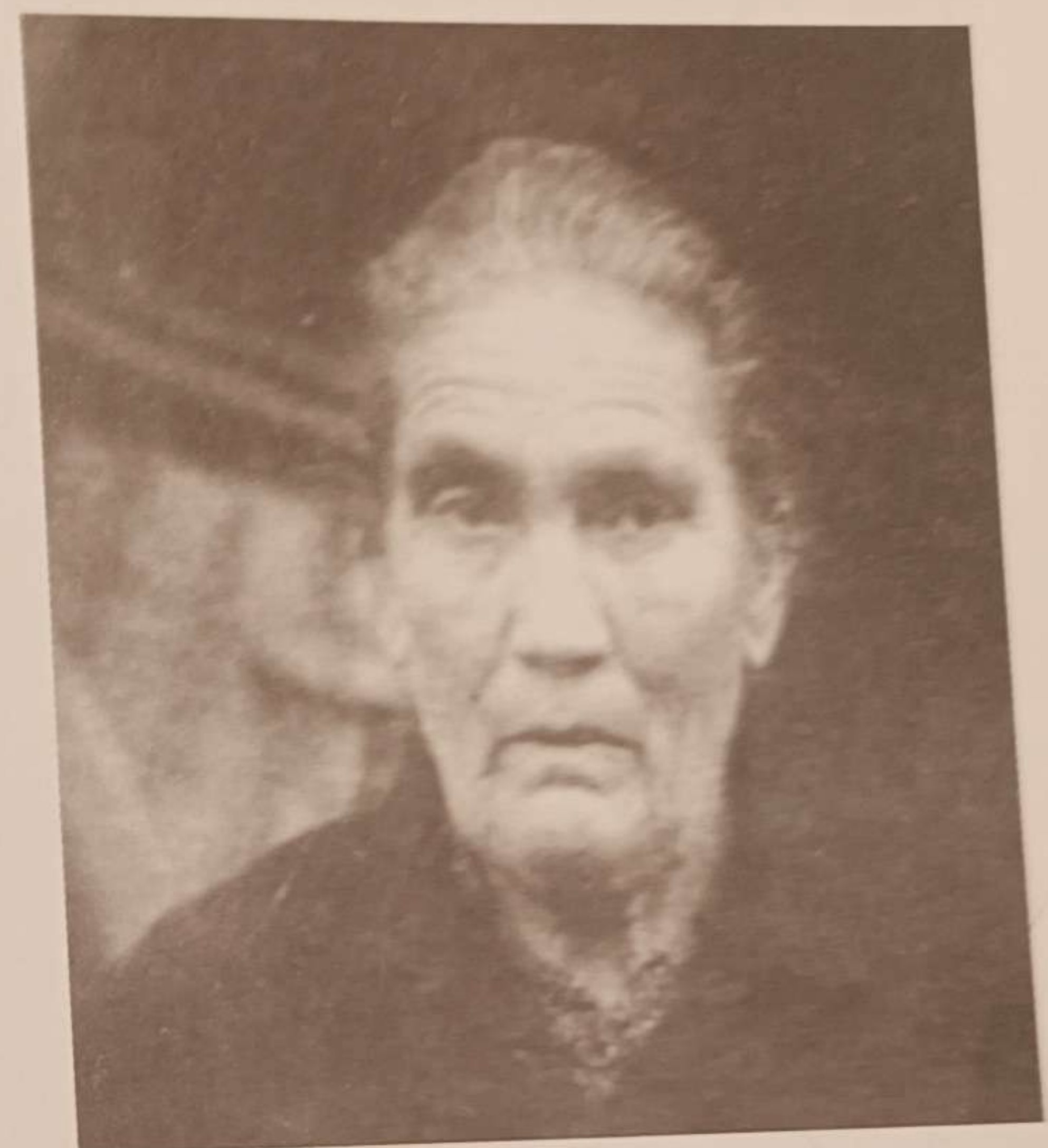
Uns goigs antics a llaor d'aquest Sant, amb clara referència a Santa Pau, acaben amb aquests versos:

*"Astre d'or qu'amb llums divines
al món heu enlluernat,
del barri de Vila Vella
siau sempre l'advocat".*

Ca la Roseta, que també es digué Can Peric, en els anys cinquanta era habitada per la iaia Roseta, el seu fill, l'Esteve Bosch, la seva

dona, Francesca Serarols, i els fills d'aquests, la Rosa, l'Aleix i la Sara.

L'Esteve, a qui popularment se'l coneixia pel mot de "L'Estevanem", feia de paleta. En

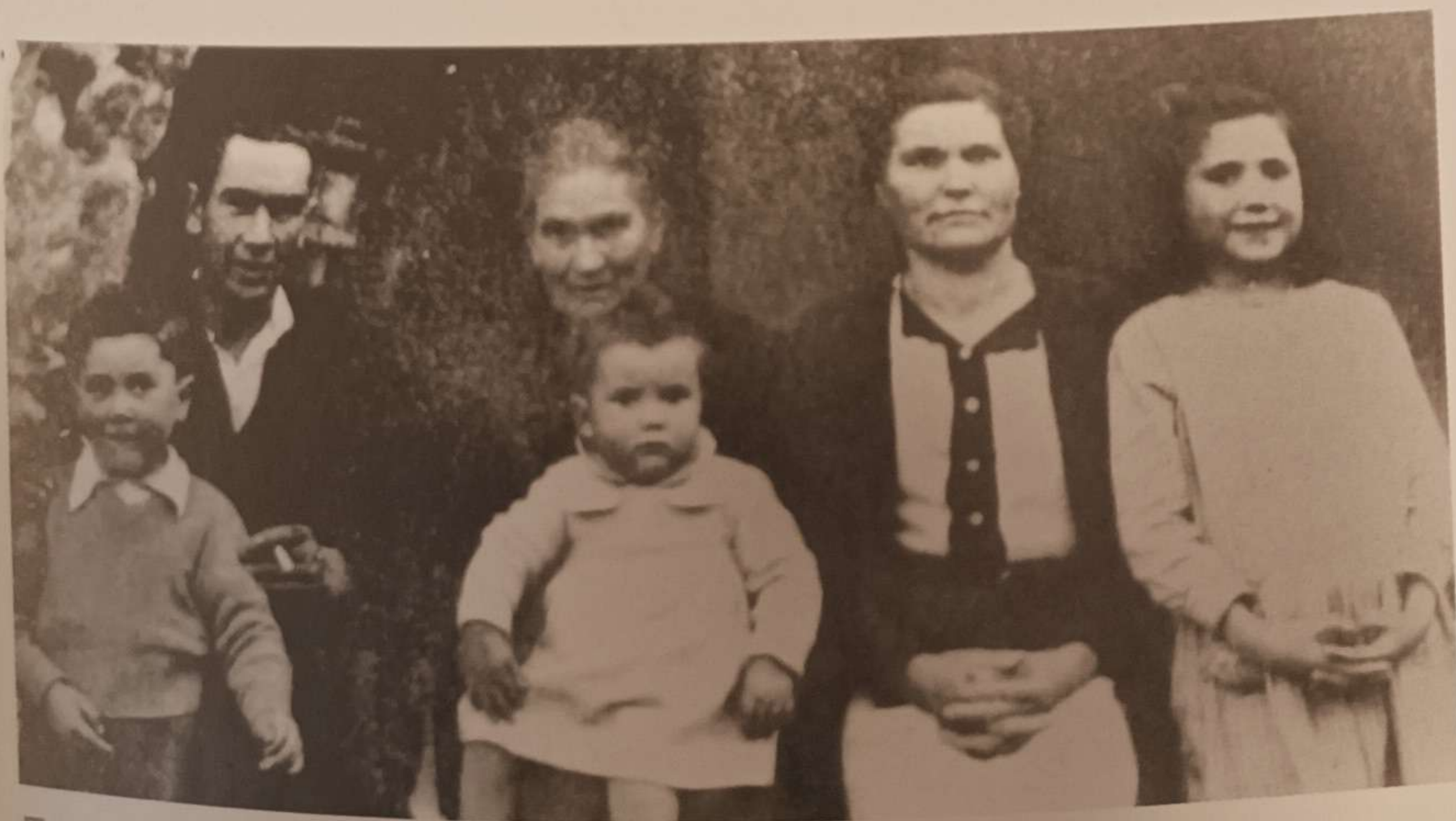

Iaia Roseta

aquells temps difícils, per tal de disposar de més recursos per tirar endavant la família, obrí una barberia, primer en el carrer del Pont, on ara viuen en Josep Feixes i la Pili Segura, i més tard la traslladà a un local davant del Centre Cívic i que mantingué oberta fins a l'any 1968.

Curiosament el 1940, per la Festa Major, en l'àpat del casament de l'Esteve i la Francesca, de postres assaboriren els primers pastissos que en Menció Coma feu a Santa Pau, els anomenats "de la cirera", que després de 78 anys encara segueixen elaborant a Can Menció.

L'Aleix Bosch, que hi visqué fins a l'any 1970 (en què amb la seva dona, la Dolors Llena,

Esteve Bosch, Roseta, Francesca Serarols, Rosa, Aleix i Sara

Aleix, Sara i Rosa

es feren un habitatge nou), explica com era la casa:

"En els baixos hi havia les quadres en què teníem dues vaques, criàvem aviram, un xai que ens cruspíem per la Festa Major i dos o tres porcs dels quals, allà per Sant Martí, a l'hora de la matança, i com es solia fer en moltes cases, havíem de donar una bona part a qui ens els havia fiat de godalls. En el primer pis, la cuina amb foc a terra i el menjador on més tard vàrem fer un bany. En el segon, dues habitacions, una petita cuina i també un foc a terra. En l'últim pis, també una cuina com en

els altres, dues habitacions i la pallissa que tenia una gran obertura per poder-hi entrar la palla des de la plaça.

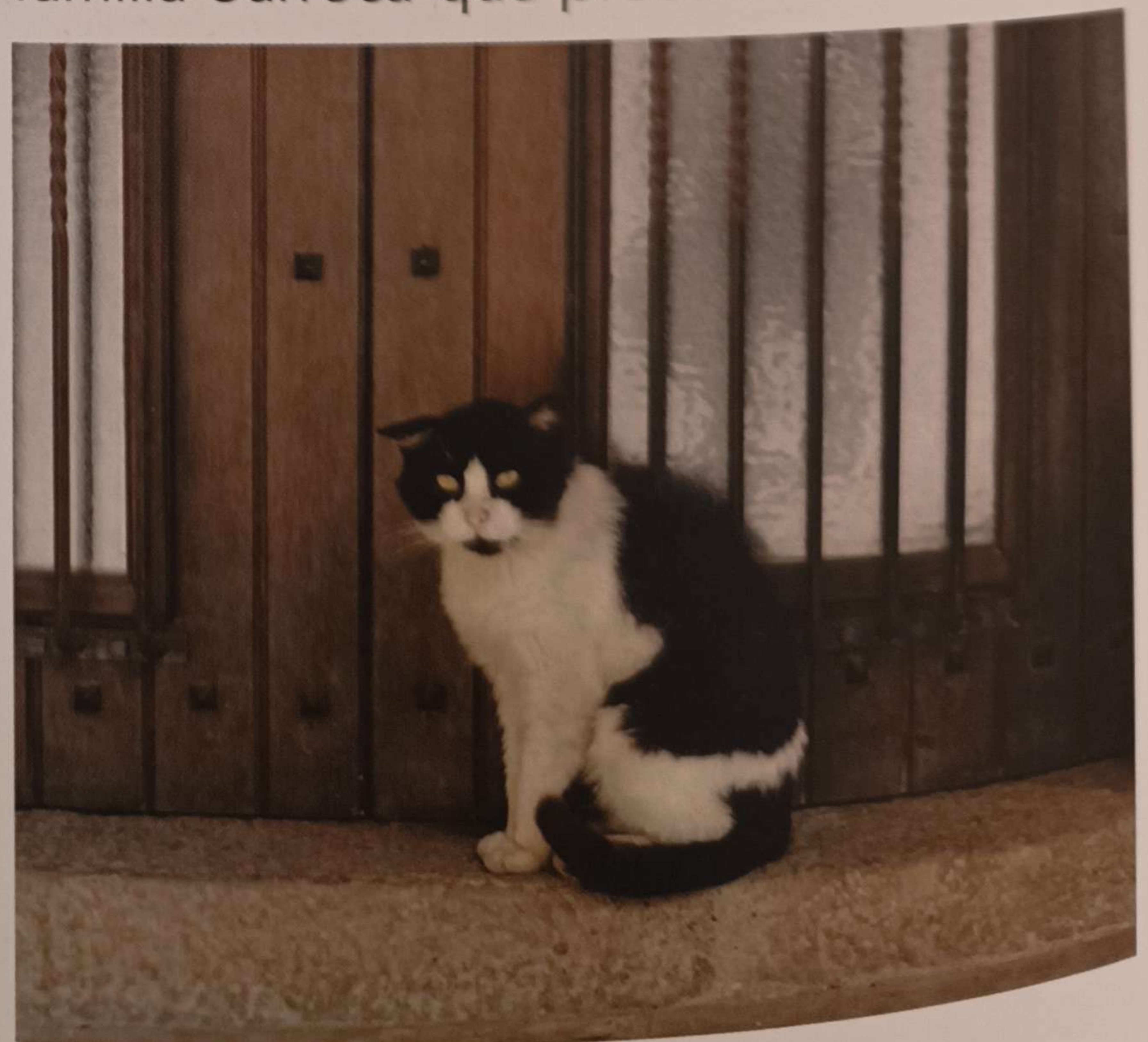
Abans de nosaltres hi habitaven tres famílies, cadascuna de les quals, per arribar a casa seva, havia de passar per dins dels altres habitatges".

A l'Aleix, parlar d'aquells anys, tot i que mares, li encanta per haver-los superat amb un esforç profitós del qual ara gaudeix tota la família. Ell afegeix:

"Recordo molt bé la meva infantesa a la plaça i les llargues estones que hi passàvem enjogassats, sovint amb un camió de fusta que ens va fer en Vadó Serra. Hi jugava amb en Joan Berga, en Diego, en Miquel Sargatal, en Lluís de Can Clau... Encara sembla que sento com algun veí s'enfadava pel xivarri que fèiem a l'hora de la migdiada fent rodolar la joguina fins a la Plaça de Baix".

L'ofici de l'Aleix és el de fuster, que sempre l'exercí a Can Serra.

El 1970 la casa l'ocuparen durant uns anys la família Surroca que procedia de Can Clavell.

Eren el matrimoni i els seus fills, en Pere i en Joan. Aquest, que llavors era molt petit i espavilat, ja els primers dies de viure a Santa Pau explorava el poble. Parlava d'una manera peculiar, amb molta gràcia, i preguntava per tot, i, és clar, acostumat a Can Clavell, ho trobava gairebé tot gegantí. A Can Sisot, per la banda del darrere, en un espai planer no massa gran que encara hi és, el petit Joan, al veure'l, va preguntar si allò era una plaça i, al dir-li que no, que era l'era de la casa, ell exclamà:

"Quina santíssima iera!". A ca la Roseta, hi varen estar poc temps perquè després varen anar a viure a la Plaça de Baix.

Aquesta casa és propietat del Camó de Sant Martí. Després de la família Surroca, ha restat deshabitada.

A mitjans del segle passat podem comptar-hi sis estadants.

Gener del 2018

El rústec banc sota els pòrtics